

ONGEMAKKELIJK

In de visuele poëzie van Amie Dicke gaat het om intimiteit en confrontatie

Galerie

Amie Dicke: Sucking Stones. T/m
4/12 Looiersgracht 60, Amsterdam.
Inl: www.looiersgracht60.org

Visuele poëzie klinkt rottig, maar het moet maar een keer. Er is geen term die het nieuwe werk van Amie Dicke beter beschrijft. Op haar mooie, bijna te smaakvol ingerichte tentoonstelling in Looiersgracht 60 toont Dicke beelden, collages en installaties die ze heeft gemaakt door op allerlei manieren in

te grijpen in bestaande objecten. Dat doet ze steeds net anders dan je verwacht - op zich al een prestatie in een genre dat door gemakzuchtige kunstenaars is uitgekauwd. Maar Dicke is fris en confronterend. Neem de collage waarvoor ze twee boekenpagina's waarop Bernini's Heilige Theresia met engel is afgebeeld, zo aan elkaar plakte dat de engel en Theresia elkaar lijken te kussen - of zuigen ze elkaar leeg?

Wie dat eenmaal heeft gezien, beseft dat Dikes werken vaak gaan over intimiteit of het juist afhouden van contact - en dat juist die con-

A. Dicke, **Thirty eight and a half** (2016)

stante deze tentoonstelling goed maakt. Zo exposeert Dicke fotoprints waarop je nog net mensen kunt ontwaren, alleen heeft ze hen met schuurpapier van de afbeelding 'weggeretoucheerd', een ongemakkelijke, dubbelzinnige daad waarin intimiteit en vernietiging worden gecombineerd. Iets soortgelijks speelt op Dikes nieuwe installatie *Closed Eyes*, waarvoor ze tientallen boeken en tijdschriften besprenkelde met make-up-poeder in verschillende huidkleuren - de publicaties worden er menselijk van, maar aanraken mag je ze niet. Dicke blijkt opvallend

constant in haar fascinaties, hoe verschillend de vorm van de werken ook mag zijn. Incidenteel slaat ze de plank mis, zoals bij het oudere *Submissive*: de tros lampen die in panty's naar beneden bungelen zijn te veel een ongelukkige combinatie van het werk van Maria Roosen en Ernesto Neto. Dicke is beter als ze ingrijpt op wat er is, dan ontstaat er iets nieuws, iets tactiels wat tussen je vingers en je begrip doorglijpt. Net als bij goede poëzie - maar bij Dicke wordt het poëzie van de aanraking.

Hans den Hartog Jager